

Bradul de Crăciun

O zi și o noapte a nins fără încetare. Totul a fost acoperit de un strat gros de zăpadă pufoasă, ca vata de zahăr: dealurile, câmpia, livada, casele, bisericuța din lemn, școala. De-a lungul ulițelor satului, oamenii, treziți cu noaptea în cap, săpau cu lopețile cărării care șerpuiau printre mormanele de zăpadă.

Brusc, oamenii, chiar și cei mai în vârstă, deveniseră copii. Glasurile lor vesele și hohotele de râs răsunau până hăt, departe, în întuneric.

– Mai lăsați râsul și dați mai repede din lopeți, s-a auzit un glas de femeie. Acuși se trezesc copiii și n-au cum să ajungă la școală.

– Ajung ei, nu-ți fă griji, mătușă, oricum astăzi este ultima zi de școală. Astazi iau vacanță! La timp a venit zăpada asta! Atunci să te ții, munca mai grea decât datul zăpezii va fi să-i băgăm în casă.

